

www.jollibread.com

© 2026, Adrián Cordellat

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, S. L. U., i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana

Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Educación, S. L. U.

València, 44. 46210 Picanya (València)

ISBN: 978-84-1153-165-8

Depòsit legal: M-2591-2026

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Adrián Cordellat

EL MEU PARE SEMPRE DIU

jollibre

Als meus fills

«T'he estimat a tu com jo
mai he sabut estimar-me.
I ara ens queden les cançons,
per si no vols oblidar-me.»

Gràcies per tant, La Fúmiga

El meu pare sempre diu que hui dia no fer-se un tatuatge és el més revolucionari que un pot fer i que d'ací a trenta anys serà l'únic home sobre la faç de la terra sense tatuatges i sense haver corregut una maratón. M'he recordat d'això que diu el pare quan hui, en el primer dia de classe, Mauro ha aparegut amb una samarreta sense mànecgues, uns braços que han multiplicat per dos la grandària respecte al juny, i un tatuatge a tot color d'un tigre amenaçant amb les seues arpes al muscle dret. Quan li ho he comentat a la meua mare en tornar a casa, només m'ha respost, un poc absent, que els pares cada vegada deixen fer-se tatuatges abans als xiquets.

—Amb quinze anys! Si li haguera demanat jo a l'àvia fer-me un tatuatge amb quinze anys m'haguera enviat prompte a fer punyetes! —ha dit la mare quan li ho he comentat en tornar a casa. I després ha continuat la seua activitat permanent i absent.

La tornada a les classes després de les vacances d'estiu no és fàcil, ja ho sé, però enguany està sent pitjor que mai. Per què han canviat tant les coses entre juny

i setembre? A vegades tinc la sensació que acabarem 3r de l'ESO en un planeta i hem començat 4t en un altre de completament diferent, a milions d'anys llum. Encara que la veritat és que l'únic astronauta que sembla desorientat soc jo. La resta actuen amb total normalitat, com si hagueren rebut durant l'estiu unes classes de canvi de comportament que jo m'he perdut.

10

Ja no sols és el tatuatge de Mauro. Són els pírcings de Claudia, Ana i Aitor. És la roba. Són els cigarrets, dels normals i dels electrònics, que circulen pels bancs de la part posterior del pati, més enllà de la pista de futbol, el mateix lloc que l'any passat miràvem amb un cert temor des de la distància perquè el teníem associat als *malotes*, als «casos perduts», com diu la meua mare. Són les converses, que s'han omplit de paraules que fins ara no existien en el nostre diccionari, de temes que fa uns mesos semblava que no ens interessaven. Són els jocs que han desaparegut, la pilota que ja no colpegem, les ximpleries que ja no fem. De sobte tot és seure en un banc, fumar o menjar pipes, fer *scroll* en la pantalla del mòbil, pujar vídeos a TikTok i aparentar ser majors. I jo vull aparentar-ho. Ser com els meus amics. Deixar de ser un astronauta perdut en l'espai. Però no m'ix. Em deguí perdre aquestes classes de l'estiu i ara no sé com es recuperen.

Quan li explique això, el meu pare sempre em diu que estiga tranquil, que acabaré trobant el meu camí, que un dia m'alçaré i sentiré que ja he pres aquestes classes. O que algú especial, sense adonar-se i sense que jo ho note, em donarà les classes que em faran tornar a encaixar

en el grup com encaixava abans de l'estiu. O, si no encaixar, almenys no sentir-me tan perdut. Jo li dic que sí, que bé, encara que no acabe de tindre-les totes amb mi. No acabe de veure això d'alçar-me i ser una altra persona així de sobte, de la nit al dia, com per art de màgia. No hi deu haver alguna pastilla per a això, algun medicament màgic que em retorne al planeta dels meus companys?

12 Des que han començat les classes de l'institut podria dir que visc per al cap de setmana. El meu pare sempre diu que ell quan tenia vint anys vivia per al cap de setmana, però jo crec que ho diu en un altre sentit. En el d'eixir amb els amics, passar-ho bé i anar de discoteca, que és el que ara fa el meu germà Miquel, que fa dos cursos va començar la universitat. A penes para per casa, i quan para només vol estar sol i que ningú el moleste. «Deixa'm en pau i no sigues pesat!», així, cridant, és la frase que més m'ha dirigit en l'últim any. Hi ha caps de setmana en els quals no li veiem el pèl.

Jo, per contra, espere el cap de setmana per a no haver d'anar a l'institut, per a estalviar-me l'esforç que em suposa cada dia aquest intentar encaixar en un lloc i entre uns companys que m'han canviat el puzzle sense avisar. La veritat és que em sent un poc així: com una peça que de sobte apareix en el puzzle equivocat. L'altre dia li ho vaig dir al meu pare i em va felicitar per la metàfora.

Hui la meua mare s'ha alçat estranyament contenta i ens ha proposat eixir a dinar i anar al cinema al centre

comercial. Jo odie els centres comercials, no m'agrada sentir-me tancat entre tanta gent, tanta roba i tantes bosses de la compra, però la mare sempre diu que haver d'agafar el cotxe o el tren per a anar al centre li fa molta peresa, així que per a un dia que se la veu més animada tampoc he volgut canviar-li el pla i córrer el risc de desbaratar-lo. A més, Miquel, el meu germà major, s'hi ha apuntat, que això sí que és estrany sent dissabte, de manera que m'ha fet il·lusió poder passar un dia amb els dos.

Hem dinat en un restaurant asiàtic, hem parlat, hem rigut recordant anècdotes de quan Miquel i jo érem més xicotets i eixíem a dinar tots junts. La mare ens ha con-
tat que jo sempre volia demanar el mateix que Miquel, encara que no m'agradara, i que si no m'ho demanaven muntava uns espectacles importants.

—Crec que el teu pare i jo no hem passat més vergonya en la vida que amb les vostres rabinades en públic. És que tothom se't queda mirant! O potser és que una sent que tothom la mira i la jutja, no ho sé, però quina tensió —ha dit la mare mentre m'acariciava els cabells afectuosament. Estava radiant. Li he dit que li assenta bé recordar i m'ha mirat amb els seus ulls blaus d'una forma tan intensa que no sabia dir si estava feliç, trista o les dues coses alhora.

Després del gelat per a postres (m'he demanat els mateixos sabors que Miquel, encara que el de maduixa no m'agrada molt, per a honrar el record de la mare), com que no ens agradava cap de les pel·lícules que hi havia al cinema, ens n'hem anat a casa i hem vist *Jojo Rabbit*. Ens

ha agradat molt als tres. Hem rigut amb ganes. I també hem tingut els nostres moments de tristesa. A la mare, de fet, l'he vista agafant un mocador per netejar-se les llàgrimes. Jo li he agafat carinyo a Jojo Rabbit, perquè ell també va un poc perdut com jo.

14

Hi ha hagut una escena de la pel·lícula en la qual la mare de Jojo Rabbit —que bonica que era la seua mare, ostres. La meua també és bonica, molt bonica, però la de Jojo Rabbit és una altra cosa. No sé explicar-ho, però m'hauria quedat tot el dia veient-la somriure— li diu al seu fill que ballar és per a la gent lliure, una manera de demostrar que estem agraïts d'estar vius. Així que, com que el dia estava sent tan meravellós, li he dit a la mare que podríem ballar quan s'acabara la pel·lícula. M'ha dit que sí, que hem d'estar agraïts d'estar vius, i m'ha abraçat fort contra ella, però quan ha acabat la pel·lícula ja se li havia oblidat i s'ha tornat a sumir en el seu silenci. Miquel també se n'ha anat amb els seus amics, de manera que al final el dia se m'ha torçat un poc.

Quan mamà ja estava adormida, jo m'he posat a llegir *El chico del periódico* al llit i, abans de tancar els ulls, li he contat al pare tot el que havíem fet durant el dia i la sensació tan amarga que se m'havia quedat al final. El pare m'ha escoltat amb atenció i al final m'ha dit que, encara que no haguérem ballat, el dia que havíem passat els tres junts ja havia sigut un agraïment per estar vius.

El meu pare sempre sap què dir perquè m'adorma més tranquil.